

Com si fóssim un país normal

«Alguns voldrien governar la Generalitat vint anys com si això fossin els feliços i molt autonòmics anys noranta»

Arribat l'estiu, sembla que la darrera fase del programa de desmobilització social de l'independentisme arriba a la seva darrera (?) fase. La preavisada despolitització dels mitjans públics catalans (si ells no parlen a fons de la situació política del nostre país qui ho farà?) ha estat executada immediatament amb una surrealista entrevista a Pere Aragonés i la seva gossa just una setmana després de la suspensió sumària de Laura Borràs com a presidenta del Parlament.

La pax autonòmica i l'absurda voluntat de voler fer veure que el nostre és un país normal ja és *mainstream* en bona part dels mitjans i de la mateixa classe política formalment independentista. Si alguna cosa haguéssim après del qual hem viscut des del 2017, donar credibilitat a la justícia espanyola per sobre de la presumpció d'innocència d'un dels principals líders de l'independentisme hauria estat directament impossible. Tanmateix, les ganes de legitimar el sistema són més fortes que tot i en lloc de solidaritat davant una acusació brutal que li demana sis anys de presó i vint-i-un d'inhabilitació a Laura Borràs, el què hem vist ha estat una persecució orquestrada amb la voluntat d'apartar-la com més aviat millor de l'escena. Ha estat dantesca observar la virulència amb la qual se li ha demanat la dimissió o se l'ha tractada de delinqüent. Ni Pere Aragonés ni ningú del seu govern ni partit no ha anat tan fort per demanar la dimissió de Marlaska o Robles. Del cas Pegasus alguns ja ni se'n recorden de tan agradable que deu ser sentir-se uns estadistes als passadissos de la Moncloa.

En aquest sentit, els acords de la taula de diàleg són una barreja entre un intent de peix al cove de tercera divisió i una renúncia de facto a la unilateralitat, és a dir, a la possibilitat de confrontar l'estat i intentar separar-se'n. Sembla que alguns han oblidat que la tasca de l'independentisme no és reformar l'estat (el catalanisme clàssic ja ho ha intentat tot durant més d'un segle i en tot cas no hi ha cap voluntat de canviar res), sinó crear-ne un de nou que respongui als anhels polítics i socials del poble català. Ha arribat un moment en què el problema que té l'independentisme amb l'estat espanyol no és una llei o una altra, sinó que tot el sistema legal té un comportament autoritari envers ell. Si eliminen o reformen (?) el delictes de sedició, importarà poc a mitjà termini. Trobaran un altre camí suposadament legal per reprimir l'independentisme de la mateixa manera que van trobar la sedició malgrat haver eliminat com a delictes l'organització de referèndums.

En tot cas, la deriva interna és clara. Criminalitzar tothom que discrepi de l'estratègia dialoguista amb Madrid i la posi en risc. Així (i pels nervis i les ganes de tancar la suspensió sumària de Laura Borràs) s'ha d'entendre aquests lamentables deu dies de polèmiques autocreades amb l'única voluntat de generar un relat i justificar el trencament emocional que ERC ha provocat dins l'independentisme amb les seves accions dels darrers anys i especialment dels darrers mesos. Cortines de fum en cadena.

Alguns voldrien governar la Generalitat vint anys com si això fossin els feliços i molt autonòmics anys noranta. Crec que no passarà. Moltíssims catalans han entès des del 2017 que aquest és un país ocupat. No només perquè les forces de seguretat de l'estat a Catalunya tenen com a propòsit últim defensar amb la violència la seva espanyolitat diguin el què diguin les urnes, sinó perquè és evidentíssim que en aquesta estratègia hi participen jutges, polítics i fins i tot mitjans. No som un país normal, som un país que no pot exercir la seva voluntat política sense rebre amenaces, judicis farsa, exilis, empresonaments, embargaments i inhabilitacions a tort i a dret.

En un país com aquest, despolititzar-se i legitimar políticament les estructures repressives i

polítiques de l'estat espanyol pot ser moltes coses, però en cap cas són actes propis d'un moviment independentista. Perquè no, no som un país normal. Tots els qui ho tenim clar, haurem de demostrar-ho i aturar aquesta deriva, i més d'hora que tard.